

СТАНОВИЩЕ

от доц. д.н. Петя Александрова Александрова, департамент "Масови комуникации", НБУ, в направление 3.5 "Обществени комуникации и информационни науки", върху предоставените материали за участие в конкурс за заемане на академичната длъжност "професор" по професионално направление 3.5. Обществени комуникации и информационни науки (Журналистика – Медийна музика), обявен в ДВ, бр. 65 от 16 август 2019 г. с кандидат доц. д.н. Венцислав Димов Димов

I. Оценка за съответствие с минималните национални изисквания

От приложената справка се вижда, че кандидатът отговаря на минималните национални изисквания, като в параграфи "Г", "Д" и "Е" значително ги надскача. И то при положение, че тези изисквания се появили едва преди година и няма как кандидатът да е подготвен предварително за новите формати.

II. Изследователска (творческа) дейност и резултати:

Монографията "Музиката за народа на медийния фронт (Меката власт на народната и популярна музика в Социалистическа България)" се състои от 368 страници и тръгва от предпоставката, че "медийната музика в България през периода на държавния социализъм (1944-1989), както и историята на радиото в сравнение с предходния период (1929-1944) все още е в сенки". Качество на труда е едновременното поднасяне на отношенията власт, музика и медии (основно радио, но и телевизия) и по вертикала, и по хоризонтала. По вертикала - в исторически план, тъй като периодът 1944-1989 има редица възходи, спадове и спирали на идеологически натиск и заиграване и с музикалното, и с медийното. По хоризонтала доц. Венцислав Димов обръща внимание поотделно на разнообразието на стилове: химн, масова песен с разновидности за партизани, бригадири и т.н., музика на малцинствата, музикална художествена самодейност, естрада, народна музика. Той също представя фигури, които преминават през формации, радио и медии (Гюрга Пинджурова, Атанаска Годорова, Ибрахим Дестанов, Стоян Миленков, Стоян Гигов). И разказва за предавания ("Костадин и Миладин", "Къдрава антена", "Златният кос", "Пъстър хоровод") и редакции ("Хумор, сатира и забава"), оформили музикално-медийните предпочитания на различни поколения.

Най-сложно в подобен текст е овладяването на конструкцията, запазване на логиката и последователността на повествованието и естественото вътъкаване на

емпиричния материал в теоретичните разсъждения. Смятам, че Венцислав Димов успешно се е справил с това предизвикателство - той показва "попсоциализма (по Ивайло Дичев) отвътре", а също отгоре и отдолу, при това увлекателно и конкретно. Като чудесни разкази например ми въздействат историите с промяната на химна, спорът за "Тракийска тройка" и "Тракийска трупа", запазването на архивите на "Турска редакция" по време на възродителния процес в бюрото на Кауфман и други. Музиката за и на народа се овещества в медиите. Понякога може би малко бавно навлизам в същината на отношенията власт-музика-медии (в първата част) или малко дълги ми изглеждат позоваванията на Стоян Гигов, но това са по-скоро лични предпочитания - аз например повече исках да чета и за телевизионните мюзикъли.

Не на последно място бих отбелязала езиковата живост и цветистост, с която пише Венцислав Димов и ни раздипля историята на музиката за народа. Като автор той притежава добре балансирано съчетание на метафоричното перо на журналист, който умее да слуша, с прецизността на учения, който любовно преглежда архиви и свидетелства.

Други публикации:

Освен основния си монографичен труд доц. Венцислав Димов е приложил и представителна извадка от 15 статии и студии в научни сборници, годишници и електронни издания на български, руски и английски.

Трябва да се отбележи, че сферата на изследователските му интереси е интердисциплинарна - между медиязнание и музикознание, етнология и социология, антропология и социология. В това много си приличат с обекта си - музиката между фолклора и естрадата, реализацията ѝ между постановления и медии. Резултатът е налице - диапазонът на текстове варира от балканските кръчми и кафенета като инкубатор на музика, през ролята на малцинствата и славянски музиканти в записи от първата половина на XX век до репрезентации на Вагнер в новите медии.

Солидният списък на изследователска дейност показва не само трайните интереси на Венцислав Димов в областта на отношенията музика-медии, но и постоянното издирване на нови подтеми и конкретни примери.

Други дейности:

Доц. Димов участва и в няколко фундаментални и научно-приложни проекти. Първият в списъка е колективен проект, на който той е ръководител: „Меката власт“ на популярната музика в медиите (по примери от България и Балканите)“, подкрепен от фонд "Научни изследвания". Давам си ясна сметка колко трудно се спечелва и най-вече

ръководи подобен проект и мога само да адмирам доц. Димов, че е успял отвъд организационните ангажименти по него да издаде и монографията си.

Други проекти са свързани с катедрата "Радио и телевизия" - семинари, конференции, електронно издание "Медиалог". Те представят доц. Димов като активен член на академичната общност на СУ, пълне с идеи и енергия.

И за десерт - участието му в научно-приложния „Sound Portraits from Bulgaria“, завършил с издаване на мултимедиен продукт от Smithsonian, САЩ. Съжалявам, че не получих "доказателствен материал" във вид на дискове, за да се запозная звуково по-обстойно от чисто любопитство с този проект.

III. Учебна и преподавателска дейност:

От приложените справки се вижда, че доц. Венцислав Димов покрива изискуемите часове натовареност като преподавател във Факултета по журналистика на СУ, а и не само в този факултет.

Всъщност мен повече ме впечатляват представените за конкурса шест учебника и учебни помагала, издадени от „Просвета“. Кандидатът е съавтор на учебниците по музика за 8, 9 и 10 клас и на паралелните книги за учителя по музика за 8, 9 и 10 клас. Тези учебници го представят веднъж като търсен експерт в по-широка среда от университетската, който умее да общува и на по-достъпен и универсален език. И втори път му дават възможност за по-цялостен поглед върху младежкото възприемане и познания за музиката, с което е и по-функционален от педагогическа гледна точка.

IV. Лични впечатления от кандидата.

Моето запознанство с Венцислав Димов започна през текста от Изкуствоведски четения 2006 "Обратно виждане: изкуството чете науката", посветен на кинопрочити на етнологията, който е и първият представен допълнително текст в този конкурс. Веднага ми направи впечатление неконвенционалното и, уви, разобличаващо отношение на автора към филмите "Чия е тази песен" и "Душевно". Което ми даде шанс да ги видя от друг ъгъл. И да се заинтересувам трайно от текстовете на Венцислав Димов, защото неизменно ми дават все същата възможност - да виждам познати явления от различна перспектива (това впрочем е характерно и за монографията "Музиката за народа на медийния фронт", където до болка познатата ни характеристика на периода заблуждава баналните ни очаквания).

Следващите години съм имала възможност да слушам негови доклади на Изкуствоведските четения към Института за изкуствознание, които ме убедиха и в

друго негово качество - в силата на устното му представяне и умение да разсъждава в крачка.

Казаното дотук ми дава основание да изкажа мнение, че **доц. д.н. Венцислав Димов** има необходимите качества, за да му бъде присъдена академичната длъжност „професор” и аз гласувам "ЗА".

София, 15.12.2019

С уважение:
доц. Петя Александрова, д.н.